

«LA IMATGE ESPERA QUE LA PENSEM.» Si en aquest número dedicat a l'art hem volgut donar tant d'espai a la «querella de les imatges» que enfrontà els iconoclastes i els defensors de les icones és perquè pensem que —en una societat diàrament sotmesa a la tirania de les imatges— cal pensar la relació entre el visible i l'invisible. «Crist és, ell mateix, una imatge en crisi», afirma Marie-José Monzain. «Jesús, Senyor, la Imatge mediadora»: així ho formulava Josep Maria Rovira Belloso a *La humanitat de Déu*. El repte és del tot actual, per a l'art i per a cada artista que sap prou que allò que emergeix, visible, és només una etapa en el recorregut des de la invisibilitat cap a la llum.

Què ens diuen les crucifixions de Francis Bacon sobre la possibilitat de representar la Passió de Jesucrist després dels crims massius del segle xx europeu? Què ens diu la imatge abismal d'un Papa sotmès a la tortura sobre l'esfondrament del sagrat en la nostra societat?

Com aprofundir el valor simbòlic d'Abraham per a les religions del llibre, cadascuna amb la seva tradició iconogràfica, a l'hora de trobar el punt d'equilibri estètic que calia per al Centre Abraham, un temple que havia de ser església, però que també havia d'acollir un espai multireligiós durant els Jocs Olímpics?

Com dialoga la veu d'un poeta actual amb l'Anunciació de Fra Angelico, amb el David de Caravaggio, amb la Madonna Lactans, de Van Eyck?

Arnold Schönberg va deixar inacabada, durant la seva estada a Barcelona, l'òpera *Moïses i Aaron*. ¿No trobem en el matematisme de la música serial, en el dodecafonisme, una ambició espiritualitzant fundada en el refús del sistema tonal?

Un mestre, una classe de plàstica, la història de l'art. Davant d'aquest triangle, com plantejar la transmissió del pensament creatiu en l'educació? Com ensenyar als infants a pensar amb un llapis a la mà?

Aquestes són tan sols algunes de les qüestions que ens hem plantejat en el dossier dedicat a pensar l'art.